

ואני גם...

מחזה מאת: איציק אלוני

כל הזכויות שמורות ©

טל – 03-5225458

כתובת: רחוב גוש חלב 23 תל אביב

aloni-i@bezeqint.net

תקציר:

פיונה וזהבי הם זוג צעיר והורים חדשים לזוג תאומים, בן ובת. הם ממתינים בכליון עיניים לפגוש לראשונה את התינוקות כשהתמהמהות וההתחמקות של הצוות הרפואי במחלקת היולדות מעוררים את חדשם. כשמתברר שהתינוקת בעלת מראה שונה מאוד משל הוריה, הם לא מצליחים להסכים ביניהם על אופן הטיפול הראוי במצב. פיונה מתכחשת לתינוקת, תגובה שמכה את בעלה בתדהמה וצער.

הדמויות לפי סדר הופעתן:

- פְּיוֹנָה - יולדת, אישה צעירה
- זְהָבִי - בעלה של פיונה (מאבטח)
- רוֹזְמָרִי - אחות בבית חולים
- ג'וֹרְדָן - רופא ילדים בבית חולים

תמונה 1

המקום: בית חולים מחלקת יולדות. חדר התאוששות פרטי. זרי פרחים. פיונה בחצי ישיבה על מיטת בית החולים. היא אחרי לידה. מעלעלת במגזין ומדי פעם שולחת מבט חטוף לעבר הכניסה לבדוק אם מישהו בא לביקור. זהבי בעלה ניכנס עם זר פרחים.

זהבי: (נושק לה על הלחי) היי אלופה.

פיונה: בשביל מה הפרחים? היום או מחר אנחנו משתחררים מפה.

זהבי: איך את מרגישה?

פיונה: עכשיו אני מרגישה מצוין. (מנסה להזדקף)

זהבי: אין צורך, את יכולה להמשיך לשכב. מפה את נראית נהדר.

פיונה: רק מפה?

זהבי: (בהומור בודק כיוונים אחרים) מכול הכיוונים נראית נהדר.

פיונה: אני דואגת לך, איך אתה מסתדר לבד?

זהבי: סנדוויצ'ים. למי יש תיאבון בימים כאלה?

פיונה: (בכל זאת מתיישבת) האכלת את הדגים?

זהבי: על זה את חושבת עכשיו?

פיונה: לא האכלת.

זהבי: (מכה על מצחו) איזה טמבל, הייתה לי משמרת ושכחתי?

פיונה: ידעתי!

- זהבי: אני לא מאמין, השארתי פתק תזכורת על השולחן ושכחתי להסתכל בפתק.
- פיונה: ידעתי!
- זהבי: (מסיר את השעון מפרק ידו האחת ומעביר ליד השנייה) עכשיו יש לי סימן ברור, אני בטוח שלא אשכח, ואני אעשה את זה כמו שהסברת לי.
- פיונה: תאכיל אותם במידה הנכונה, לפי ההוראות, יותר מדי ימותו.
- זהבי: ברור, אחרת ייחנקו.
- פיונה: אתה מקפיד לאוורר את הבית?
- זהבי: בכל יום, למה את דואגת?
- פיונה: כי אני מכירה אותך.
- זהבי: תגידי משהו אחר. היה לך קשה?
- פיונה: מה קשה?
- זהבי: הלידה.
- פיונה: אתה היית כאן וכבר שאלת, מה אתה שואל עוד פעם?
- זהבי: לא שאלתי אותך אם היה קשה.
- פיונה: קשה? בטח קשה. אבל לא קשה כמו שתיארו לי שיהיה.
- זהבי: את אישה חזקה.
- פיונה: זה בזכות הטשטוש.
(פאזזה)
ראית אותם?
- זהבי: את מי?
- פיונה: (בציניות) את מי? ... שכחת שילדתי?
- זהבי: לא יצא לי לראות את שניהם.
- פיונה: (מתפלאת) מה זאת אומרת?

- זהבי: ראיתי רק אחד.
- פיונה: (מופתעת) למה רק אחד?!
- זהבי: לא ראיתי את השני.
- פיונה: איך יתכן?
- {פורש את ידיו ומעוות את שפתיו. כלא יודע}**
- פיונה: היו צריכים להיות שניים נכון?
- זהבי: נכון.
- פיונה: מה עם השני?!
- זהבי: מה עם השני?
- פיונה: אני שואלת מה עם השני?!
- זהבי: אמרתי לך שאת השני לא הספקתי לראות!
- פיונה: (בוחנת אותו בקפידה) לא הספקת?!
- זהבי: הכל קרה מהר מדי וקרה שלא הספקתי. אחות אחת יצאה עם התינוק הראשון, אחות אחרת התקרבה לקחת את השני ואני... התבלבלתי למי ללכת.
- פיונה: התבלבלת?!
- זהבי: אהה.
- פיונה: אתה נוכחת בלידה, נכון?
- זהבי: (בהיסוס) בטח.. הייתי... ו...!
- פיונה: השתנת במכנסיים.
- זהבי: ברחתי אחרי שהראשון נולד.
- פיונה: (צוחקת) ברחת?
- זהבי: את לא זוכרת?
- פיונה: השתפנת וברחת?!

- זהבי : גם וגם, את לא זוכרת?
- פיונה: אני לא זוכרת. האפידורל גמר אותי. למה ברכת?
- זהבי: ראיתי איך שאת מתאמצת, משמיעה קולות משונים. שרירי הצוואר התנפחו לך מרוב מאמץ...
- פיונה: (קוטעת אותו). ...איזה קולות משונים השמעת, שהם שונים מקולותיהן של יולדות אחרות?
- זהבי: בדרך כלל קולות סטנדרטים של יולדות הן...
(מחקה קולות של יולדת) אויי... אימאל'ה... זה קשה....
אני דוחפת... דוחפת... דוקטור אני נושמת, לא נושמת... פפפה,
פפה... אני מתה... אני מתעלפת... זהבי מה עשית לי...למה עשית לי...!
- פיונה: אתה עושה את זה כל כך טוב. חבל שלא יכולת ללדת במקומי.
- זהבי: אני חושב שהזעתי יותר ממך. היה מלחיץ.
- פיונה: אני היולדת ואתה מזיע. ובגלל הקולות המשונים שלי ברכת?
- זהבי: גם... ראיתי שאת נעשית כמו עגבנייה אדומה במים רותחים שעומדת להיסדק מהמאמץ, חשבת שאת עומדת כמעט להתפוצץ. לא יכולתי לעמוד בלחץ, הרופא ראה בזווית העין איך אני נראה, ועשה סימן לאחות להוציא אותי מיד החוצה לפני שאתעלף בחדר הלידה.
- פיונה: (בלעגנות) אוי אוי אוי, איזה מסכן בטח סבלת מאוד מהצירים שלי. איזה מזל שאתם הגברים לא יולדים.
- זהבי : כל אדם מקבל את מה שבוחר לו הגורל.
- פיונה: אני מצפה לראות את המבט הראשון בעיניהם של התינוקות שלנו כשהם ייבחנו אותנו.
- זהבי: ואני מחכה לראות את המבט הראשון שלך, בהם.
- פיונה: ובכלל, דיברת עם הרופא אחרי הלידה?
- זהבי: (בביטחון) כן, בטח.

- פיונה: מה אמר?
- זהבי: שהלידה עברה מצוין, שהיית נהדרת, ושיש לנו הפתעה.
- פיונה: בן ובת?
- זהבי: גם.
- פיונה: זאת ידענו. רק אל תגיד לי שלישיה, אחרת אני אתעלף.
- זהבי: לא שלישיה.
- פיונה: אז מה גם?
- זהבי: (יוצא לו "גם" צפצופי מסכן) גם.
- פיונה: אל תצפץ לי! תגיד לי!
- זהבי: רק גם.
- פיונה: חוץ מה-גם, מה גם?!
- זהבי: הוא אמר "גם" ולא רצה להוסיף כי הוא מיהר. אמר שיבוא לדבר איתנו.
- פיונה: תשובה כזאת מדאיגה אותי.
- זהבי: גם אני הגבתי בדיוק כמוך, הוא ראה שהתחלתי לדאוג ולכסוס ציפורניים, ואמר; 'שאין לי מה לדאוג.' בינתיים אחות בית החולים תבוא מדי פעם לעזור, לפחות בשלושת החודשים הראשונים, ונראה הלאה.
- פיונה: האם יש לנו מספיק כסף לזה?
- זהבי: אחות מתנדבת.
- פיונה: לא מוצא חן בעיניי כל המסתורין הזה. אחות מתנדבת?! רופא ממחר?! ... זה נשמע לי חריג, אפילו שמדובר בתאומים.
- זהבי: הוא מיהר לחדר הלידות.
- פיונה: ואמר שיבוא לדבר?
- זהבי: כן.

פיונה: שאלת אותו מתי?

זהבי: (מושך בכתפיו) האחות רוזמרי אמרה לי שהם מיוחדים. נתנה לי כמה טיפים ראשונים להורים טריים לתאומים.
 (רואה את האחות רוזמרי מתקרבת, ובקול עברה)
 בדיוק דיברתי עם פיונה על הטיפים שנתת לי.

{נכנסת האחות רוזמרי ובזרועותיה תינוק.}

רוזמרי: שוב מזל טוב. הנסיך הגיע. (מוסרת את התינוק לזרועותיה של פיונה.)

פיונה: בוא יפה שלי.
 (לזהבי) תראה כמה הוא יפה, הוא ישן.

רוזמרי: את צריכה להתחיל להניק אותו.

פיונה: אבל הוא ישן, איך? להעיר אותו?

רוזמרי: תגשי לו את הפטמה והוא ידע כבר מה לעשות איתה.

פיונה: הוא כבר יודע?

רוזמרי: גאון.

{פיונה עושה כדברי האחות, ומתכוונת להנקה.}

רוזמרי: את אחותו אביא אחרי שתסיימי להניק אותו.

פיונה: למה לא הבאת את שניהם ביחד?

זהבי: נכון, למה לא הבאת את שניהם ביחד? היא תמיד חלמה להחזיק ככה את שניהם ולהניק אותם בו זמנית, לכל אחד פטמה.

רוזמרי: (בהיסוס מה) חשבתי שנכון יותר, שכל אחד יקבל תשומת לב מלאה בנפרד.

זהבי: יכולתי להחזיק אותה עד שיגיע התור שלה.

רוזמרי: לא ידעתי שאתה נמצא כאן.

פיונה: (מתהדרת בחזה) תביאי, הפטמות מחכות לה.

- רוזמרי: (לזהבי) רוצה לבוא איתי?
- זהבי: (תוך כדי שהוא מעיף מבט לתינוק) בטח. תראי, תראי איך הוא יונק בתאוזה את החיים.
- רוזמרי: מקסים...
(שולפת מהחלוק יומן ומוסרת לפיונה)
זה בשבילך, מתנה ממני.
- פיונה: מה זה?
- רוזמרי: יומן.
- פיונה: (מצחקקת) בשביל מה אני צריכה יומן?
- רוזמרי: אני ממליצה לכתוב ביומן, לפחות בהתחלה, מי אכל, כמה אכל ומתי, מי ישן, כמה זמן בילית עם כל אחד, ומתי ולמי היה חיתול מלוכלך, ומי לא ישן מספיק...
מי בוכה יותר...
- זהבי: מה שבטוח, אנחנו לא נישן מספיק.
- רוזמרי: וחוץ מזה ניהול יומן יאפשר לכם לעקוב אחריהם ולראות איך הם מתקדמים במהלך הימים, לפחות בהתחלה.
- זהבי: בקיצור, פול טיים ג'וב.
- פיונה: (תוך כדי הנקה. לזהבי) מה חשבת? שיהיה קל?
- רוזמרי: בנוסף, אם הילדים ייטלו תרופות או תוספי מזון, זו הדרך הטובה ביותר לוודא שהם מקבלים את המינון הנכון בזמנים הנכונים.
- פיונה: רעיון מצוין. תודה האחות רוזמרי.
- רוזמרי: בריאות, אושר ושימחה. (לזהבי) מוכן?
- זהבי: תמיד.
- רוזמרי: (לפיונה) אנחנו הולכים להביא את הנסיכה. תשאירי לה חלב.
- פיונה: אני חושבת שיש לי מספיק לשלישייה.
- {כשזהבי ורוזמרי כבר בפתח ועומדים לצאת.}**

פיונה: (קוראת) האחות רוזמרי... הרופא אמר לזהבי, שמחכה לנו הפתעה. למה התכוון?

רוזמרי: אם הרופא אמר שזאת הפתעה, למה לי להרוס לו ולכם?

{רוזמרי וזהבי יוצאים.}

פיונה: (חולצת את השד שני. לתינוק) הצד הזה מיועד לאחותך, תקבל בנוס, רק אל תספר לה...
אתה מחייך...

מנשקת את התינוק.

אור יורד.

תמונה 2

המקום: פרוזדור בית החולים.

רוזמרי: זהבי, תראה... לא רציתי לספר ליד אשתך, אתה יודע, היא אחרי לידה ו... רציתי להתייעץ אתך קודם.

זהבי: אהה.

רוזמרי: התינוקת שנולדה... איך אני אגיד לך את זה.

זהבי: (נלחץ לרגע מכחכח בגרונו, ומיד מתעשת.) פשוט תגידי.

רוזמרי: היא יוצאת דופן.

זהבי: פגם כלשהו?

רוזמרי: לא הייתי אומרת פגם.

זהבי: תסמונת דאון?

רוזמרי: לא.

זהבי: פזילה? מחלה?

רוזמרי: לא מחלה.

זהבי: (בחוסר סבלנות) תגידי מה!?

- רוזמרי: היא נולדה מיוחדת.
זהבי: כל ילד נולד מיוחד.
רוזמרי: היא יותר מיוחדת.
זהבי: ומה מיוחד בה?
רוזמרי: היא לא בהירה כמו אחיה.
זהבי: כלומר?
רוזמרי: היא שונה.
זהבי: במה היא שונה?
רוזמרי: צבע העור שלה שונה.
זהבי: שזה אומר, מה?
רוזמרי: היא נולדה שחורה.
זהבי: שחורה?! למה בדיוק את קוראת שחורה?
רוזמרי: צבע עור שחור.
זהבי: שחור?
רוזמרי: שחור.
זהבי: שחור-שחור?
רוזמרי: שחור-שחור.
זהבי: איך זה יכול להיות?
רוזמרי: אני לא יודעת להסביר איך! בשביל זה יש את הרופא.
זהבי: אולי היא אדומה?
רוזמרי: היא לא אדומה.
זהבי: בורדו?
רוזמרי: לא.

זהבי: כחולה בגלל מאמצי הלחץ של הלידה, ואחר כך היא תחזור להיות בהירה.

רוזמרי: היא לא אדומה, לא בורדו ולא כחולה. היא שחורה. הרופא ראה אותה בלידה, והיא שחורה.

זהבי: היא שלנו?

רוזמרי: בוודאי!

זהבי: איך יכול להיות שלהורים לבנים תיוולד תינוקת שחורה?

רוזמרי: תראה, במקרים רבים יש סיבות.

זהבי: למשל?

רוזמרי: (בהתלבטות) סיבות, סביבתיות.

זהבי: למה את רומזת "סיבות סביבתיות"?

רוזמרי: ישנם גורמים אחרים כשהסיבות אינן גלויות לעין והם נעשים בהיחבא...

(בחיוך קל בתפיחה על כתפו) "נסתרות הן דרכי האל"

זהבי: האחות רוזמרי, את רומזת שאשתי עשתה משהו מחוץ למסגרת הנשואים?

רוזמרי: אני לא רמזתי ולא רומזת כלום...! לי, אין מילים. אתה צריך לשאול את הרופא, אני בטוחה שיהיה לו הסבר משכנע. מניסיוני אני יודעת שאצל תינוקות, לעתים קרובות חלים שינויים מינוריים בצבע העור, והשינויים הם נורמאליים... לגבי שינויים אחרים, דרסטיים יותר, כמו במקרה שלכם, יכולים להעיד על בעיות, דרכים אחרות.

זהבי: והן?

רוזמרי: אני לא בקיאה מספיק כדי לענות לך.

זהבי: הצבע שלה באמת שחור?

רוזמרי: שחור.

זהבי: שחור, שחור? או בכל זאת חום עם נטייה לשחור?

רוזמרי: ש-חור.

זהבי: אולי את טועה ובכל זאת שוקולד?

רוזמרי: שחור אפריקה.

זהבי: איך זה יכול להיות? אני לא מאמין!

רוזמרי: כשתראה תאמין.

זהבי: כל הגוף שחור?

רוזמרי: כל הגוף.

תראה, התפקיד שלי היה להכין אותך. ועכשיו למה לדבר הרבה?
בוא ותראה אותה במו עיניך.

יוצאים. אור יורד.

תמונה 3

מאוחר יותר. חדר לידה בבית חולים. פיונה אחרי הנקת התינוק.
זהבי ניכנס ללא התינוקת.

פיונה: איפה התינוקת?

זהבי: היא, היא באה... תבוא... בדרך.

פיונה: (צוחקת) היא התחילה ללכת?

{שתיקה. זהבי בחיוך מאולץ, לחוץ ומתחיל לכחח בגרונו.}

פיונה: (בוחנת את זהבי, ובמבט שואל) זהבי?

זהבי: (שהיה שקוע בהרהורים. קופץ) מה? מה קרה?

פיונה: משהו לא בסדר?

זהבי: הכל בסדר.

פיונה: זהבי?

זהבי: נתקעה לי ליחה בגרון.

- פיונה: זאת הליחה?
- זהבי: (עונה בצרידות. ומכחכח) זה כחכח... מקשה לנשום.
- פיונה: או לחץ? ... אתה לחוץ!
- {שתיקה. פיונה בוחנת אותו שוב. מתאפקת לא להתפרץ עליו.}**
- פיונה: ראית אותה.
- זהבי: כן-כן.
- פיונה: איך היא?
- זהבי: (בהיסוס ומושך זמן) היא... משהו-משהו... כזאת קטנה וחמודה, אפילו הרביצה לי חיוך קטן... (יוצא לו צחוק מגוחך) כזאת קטנה וכבר מחייכת... פחדתי להחזיק אותה.
- פיונה: למה פחדת להחזיק אותה?
- זהבי: שלא תתפרק לי ביד.
- פיונה: למה האחות לא הביאה אותה איתך?
- זהבי: (מהסס) היא... היא הייתה צריכה להחליף לה ועוד מעט תביא.
- פיונה: (בתקיפות) זהבי, אתה מסתיר ממני משהו?!
- זהבי: אל תתעצבני, זה לא טוב לחלב אם.
- (אחרי התלבטות קלה) מה שכן, היא יפה!
- פיונה: זהבי, עברתי תשעה חודשי היריון לא קלים. הרופאים אמרו לי שיש שני תינוקות ברחם והם בריאים אך עלולים להיות שונים. אני רוצה לדעת מה השוני ביניהם. חוץ מזכר ונקבה, עוד איזה שוני יכול להיות? היא בריאה?
- זהבי: או כן... היא בריאה לגמרי.
- פיונה: (מעלה את טון דיברה) למה אתה מתחמק, מגמגם ומזיע?!
- זהבי: היא... בואי נגיד שהיא תוספת שונה למשפחה. אבל היא יפה, חייכנית, בריאה, זה כבר אמרתי. וכפי שד"ר ג'ורדן אומר: "בדרך זו או אחרת, כולנו מעורבים."

- פיונה: מעורבים במה.
- זהבי: (בזהירות) את יודעת, כמו אומן שמערבב צבעים ויוצר צבע מיוחד לציור שלו?
- פיונה: זהבי, אתה לועג לי?
- {זהבי מניד ראש לשלילה, על כל שאלה.}**
- פיונה: מזלזל? \ בז לי? \ תענה!
- זהבי: את יודעת... צבע העור של תינוק, כהה או בהיר, נקבע על ידי הגנים בזמן ההתעברות... שום דבר שעשינו אחרי שנכנסת להריון לא היה משנה את עורה של התינוקת.
- פיונה: זהבי! אתה מכביד עליי ומגמגם שטויות. דבר איתי ברור! ו-ג-לוי!
- זהבי: את רואה שקשה לי לדבר איתך ברור וגלוי.
(נזכר) או, נכון שיש לנו דגים באקווריום בצבעים שונים?
- פיונה: נו, יש לנו כמה צבעים.
- זהבי: היא כמו אחד הדגים שיש לנו באקווריום.
- פיונה: (חסרת סבלנות. מזהירה) זהבי, אני אחרי לידה, אל תשגע אותי!
- זהבי: היא שחורה.
- פיונה: (בהלם) שחומה!?
- זהבי: שחורה.
- פיונה: כהה?
- זהבי: מאוד.
- פיונה: אתה מתכוון לחומה?
- זהבי: לא חומה.
- פיונה: כמו אחת שזופה?
- זהבי: היא לא שזופה.

- פיונה: אולי אדומה או כחולה בגלל מאמצי הלידה.
- זהבי: גם אני חשבתי על זה, אבל לא! היא שחורה. אפריקה.
- פיונה: (המומה) אפריקה!?
- זהבי: כן, זה הצבע.
- פיונה: כמו הדג!
- זהבי: בדיוק כמו הדג השחור שלנו.
- פיונה: אם כך היא לא שלנו.
- זהבי: מה זאת אומרת "לא שלנו?" היא יצאה ממך!
- פיונה: היא לא הייתה יכולה לצאת ממני. תראה אותי - אני שחורה?

{זהבי שותק}

- פיונה: תענה לי. אני שחורה!?
- זהבי: לא.
- פיונה: אתה שחור?
- זהבי: לא.
- פיונה: איך יש לנו בת שחורה?
- זהבי: גם אני מתפלא. (בציניות) גם אני שאלתי את עצמי; "איך באמת יצאה לנו תינוקת שחורה?"
- פיונה: אני לא רוצה אותה!
- זהבי: את לא רוצה אותה! מה זאת אומרת "לא רוצה אותה"!
- פיונה: לא רוצה תינוקת זרה.
- זהבי: מה פתאום זרה? היא שלך!

{פיונה ניגשת לזהבי באיום}

- פיונה: אנחנו לא יודעים. יכול להיות שהיא של אחד ממבקשי המקלט, ואמה מנסה לסדר לה מקלט מדיני וחיים טובים יותר.
- זהבי: אם את לא רוצה אותה, אני אקח אותה!
- פיונה: אני לא רוצה את התינוקת הזאת בבית שלנו. אם אתה באמת מאמין שהיא שלנו, שהרשויות ייקחו אותה.
- זהבי: למה הרשויות?
- פיונה: תאמץ אותה אתה. אני לא!
- זהבי: למה את מדברת אלי כך?
- פיונה: אם אתה באמת רוצה אותה, קח אותה ולך ממני!
- זהבי: איך את אומרת את זה בזלזול ובקלות כזאת, אני כמעט מאמין לך.
- פיונה: כי אני מתכוונת לזה ברצינות.
- זהבי: נעשה בדיקות גנטיות ואני אקח אותה עד שיגיעו התוצאות, כי אני לא מפקיר תינוקת!
- פיונה: היא לא תיכנס לבית, ותישכח מזה שאני אטפל בה.
- זהבי: אני אטפל.
- פיונה: ותפסיק לעבוד?
- זהבי: אני אקח מטפלת.
- פיונה: קח אותה לאימא שלך. למה אצלנו בבית?
- זהבי: למה את נגדה? היא רק תינוקת.
- פיונה: אין לי שום דבר נגדה! יש לי נגדך, כי אתה טמבל! פתי שמאמין לכל דבר! אתה לא מבין שהם החליפו לנו את התינוקת בתינוקת אחרת?
- זהבי: הם לא יעזו לעשות דבר כזה.
- פיונה: זה קרה בעבר ליולדות.

זהבי: בכל מקרה, אני כבר מסרתי להם דגימה לבדיקת דנ"א ואת שלך כבר יש להם במאגר. הם יבדקו. הרופא הסביר לי שככל שיש יותר מלנין בעור, התינוק יהיה כהה יותר. לא לגמרי הבנתי, לכן אמר שעוד מעט יבוא ויסביר לשנינו.

פיונה: אין פה מה להסביר, עשו פשלה! יכול להיות שהתינוקת שלנו מתה והחליטו להלביש עלינו תינוקת אחרת שננטשה!

זהבי: אני לא מאמין למה שאני שומע ממך. בואי ואגיד לך מה התיאוריה שלי.

פיונה: (בלעג) אוהו... בזמן כל כך קצר פיתחת לך גם תיאוריה.

זהבי: אולי... את עשית... (מחפש את המילה) מחדל!?

{פאזזה... פיונה מסתכלת עליו ארוכות. מניחה את התינוק על המיטה, ומתקרבת אליו באיום.}

פיונה: חזור על מה שאמרת, ותתנצל!

{זהבי שותק}

פיונה: אתה עומד מאחורי המילים; "עשית מחדל" (מחכה לתגובה)

אתה חושב מה שאני חושבת שאתה חושב?

זהבי: יש לי שאלה שאני מבקש עליה תשובה. (בולע את הרוק) אני מבקש תשובה חד-משמעית, ברורה ואמתית! (מתלבט) האם את יכולה... אולי... להגיד... בקיצור, תסבירי לי איך היא יצאה לנו כזאת שחורה?

פיונה: למה אתה רומז?

זהבי: אני ברור מאוד. אין ספק שרכילות אכזרית תעלה בכל פעם שמישהו יראה תינוק לבן ותינוקת שחורה אצל זוג הורים לבנים. ואני מדגיש, לי לא אכפת מה יגידו, כל מי שיראה אותנו יחד יחשוב שהיה לך, את יודעת...

פיונה: (נכנסת לדבריו) יחשוב שהיה לי מה!? שניהלתי רומן עם גבר שחור?

- זהבי: את רואה? זאת הייתה המחשבה הראשונה שעלתה לך לראש וזה בדיוק מה שיחשבו כולם!
- פיונה: וזה מה שאתה חושב עלי?
- זהבי: ת... תראי... אני...
- פיונה: (קוטעת אותו) ...אל תגמגם!... תגיד שאתה מאמין שהזדיינתי עם שחור.
- זהבי: סטוץ.
- פיונה: סטוץ?!
- זהבי: כן.
- פיונה: למה רק סטוץ ולא מספר סטוצים?
- זהבי: סְטוּצוֹן כזה קטן, חד-פעמי, כזה קוויקי. (גמגום) זה-זה-זה ת-ת-תמיד יסתתר שם בקצה המוח שלי.
- פיונה: (בקול) מה יסתתר שם במוח הריק שלך?!
- זהבי: אל תצעקי, את מבהילה את התינוק.
- פיונה: (לכיוון התינוק) סליחה.
- {פיונה ממשיכה לדבר ובמקביל לוקחת כרית ומתחילה להכות את זהבי. זהבי רק מתגונן.}**
- פיונה: יסתתר בקצה המוח שלך. (מכה) ראש קש... (מכה) בסטוץ יצאת מאימא שלך... בן זונה...
- זהבי: יכול להיות שהם לא שלי...
- פיונה: (מכה) לך תזדיין, לך לעזאזל, לא רוצה לראות אותך יותר!
- זהבי: (מתגונן) די... את מגזימה... התפרים ייפתחו לך...
- פיונה: (מכה) אני אתפור לך את המוח. למה אתה מרושע אלי...
- זהבי: (מתגונן) את חושבת רק על עצמך... די!
- {בסופו של דבר, פיונה זורקת עליו את הכרית.}**

- פיונה: אתה צבוע!
- זהבי: תירגעי, יכול להיות שזו באמת טעות.
- פיונה: זה מה שאני אומרת לך כל הזמן ואתה לא מקשיב! זאת קונספירציה! יכול להיות שהתינוקת שלנו מתה בזמן הלידה, הם מיהרו להוציא אותה וזאת גם הסיבה שלא הספקת לראות אותה, ויכול להיות שהייתה להם תינוקת רזרבה מאיזו זונה שלא רצתה אותה, ומנסים להלביש אותה עלינו!
- זהבי: איזה דמיון פרוע.
- פיונה: (מתחילה שוב להתעצבן) דמיון פרוע?
- זהבי: עד לאן הרחקת?
- פיונה: אני הרחקתי?
- זהבי: אלה האשליות שלך?
- פיונה: (תופסת אותו בסנטרו ובחירוק שיניים) אני לא יודעת איך זה ייגמר... אני לא יודעת מה אני אעשה אם יוכיחו שהתינוקת הזאת יצאה ממני. תדע לך! בשום פנים ואופן לא אחזור הביתה עם התינוקת הזאת!
- זהבי: (מנסה להרגיע, בזהירות כשהוא מרים את ידיו לאות כניעה). אני מבקש, תרפי ממני. נגיד שאני מסכים איתך, בסדר, או-קיי, תגידי את... מה אנחנו עושים עכשיו?
- פיונה: אני חושבת שכדאי להגיש תביעה נגד בית החולים ונגד הרופא. (מרפה ממנו)
- (לעצמה) איך נשים אחרות היו מתמודדות עם תרמית כזאת? (לזהבי) אני יודעת דבר אחד! אם אתה חושב ומאמין שניהלתי רומן עם גבר שחור, אני צריכה פשוט לבעוט אותך החוצה מחיי!
- זהבי: אם את מדברת אתי בצורה גסה כזאת, אני אומר לך שאם ייודע שבגדת בי והפרת את האמון שנתתי בך, אני אצטרך לבעוט אותך החוצה ולא אוכל להמשיך לחיות אתך. והשאלה החשובה ביותר שאני שואל את עצמי היום, האם אני מסוגל לעזוב את התינוקות ולהפקיר אותם בידיים שלך?!

- פיונה: אל תגיד את המילה תינוקות, כי אין תינוקות. יש רק תינוק אחד!
- זהבי: והתשובה היא, לא! לא יהיה דבר כזה לעולם! יש שניי...!
- פיונה: (ממשיכה ונכנסת לדבריו) ...ואני מעדיפה להיות אם חד הורית מאשר שתסתכל עלי כל יום כעל בוגדת.
- זהבי: אני לא מצליח להבין.
- פיונה: כי אין פה מה להבין!
- זהבי: מה אם יסתבר שהתינוקת כן שלנו?
- פיונה: אין הסתברות כזאת!
- זהבי: ואם יש?
- פיונה: אין!
- אני אחרי לידה, ואתה לא נותן לי שום תמיכה רגשית. נראה שאתה אפילו לא מחבב אותי.
- זהבי: את מתחמקת ולא עונה לי על השאלה. אם יסתבר שהתינוקת כן שלנו, מה תעשי?!
- פיונה: (מתחילה לדחוף אותו מספר פעמים) מצוין, סיכמנו. קח אותה ולך! אני מוכנה לוותר עליה. לך, קח אותה כבר עכשיו ולך, צא מחיי!
- {רוזמרי וד"ר ג'ורדן נכנסים. בידי רוזמרי התינוקת.}**
- ג'ורדן: אלימות בבית חולים? את הצעקות שלכם שומעים בכל המסדרון.
- רוזמרי: (בדאגה) איפה התינוק?
- פיונה: (מסמנת למיטה) שם.
- ג'ורדן: אתם יודעים, אם יש התנהגות אלימה במשפחה יכולים לקחת מכם את התינוקות.
- פיונה: באת להפחיד אותנו?!
- רוזמרי: הבאנו את התינוקת.

פיונה: את יכולה לקחת אותה בחזרה. היא לא שלי!

ג'ורדן: (לרוזמרי) תמסרי לה את התינוקת, שתניק אותה לפחות.

פיונה: מצטערת, אני לא מוכנה להניק אותה. אני לא הפרה של בית החולים! יש פה טעות. אני מעולם לא נכנסתי למרפאת פוריות ולא הושתלו לי ברחם ביציות זרות! ולא הזדיינתי עם אף גבר שחור!

רוזמרי: (מקרבת לפיונה עם התינוקת) תראי כמה שהיא יפה.

{פיונה מפנה מבט חטוף לעבר התינוקת.}

פיונה: (נתקפת בבהלה) אהה... אימאל'ה!... היא באמת שחורה!

רוזמרי: (גם נבהלת) הבהלת אותנו.

פיונה: (בקול) תרחיקי אותה ממני מיד! היא לא שייכת לי ואני לא רוצה לראות אותה!

ג'ורדן: (לרוזמרי) קחי אותה חזרה ותחזרי לקחת גם את התינוק.

{רוזמרי יוצאת עם התינוקת.}

ג'ורדן: אני מבין שאתם נמצאים עכשיו במבוכה גדולה, והתעוררה שאלה גדולה שלא ציפיתם לה. גם אני במקומכם הייתי מטיל ספק ואפילו חושד, דואג ולא מאמין.

פיונה: מי ההורים האמתיים של התינוקת?

ג'ורדן: אתם.

פיונה: יש הוכחות מוצקות לכך?

ג'ורדן: אני יילדתי אותם.

פיונה: זאת טרגדיה. משהו מסריח כאן!

{זהבי מוציא חפיסת סיגריות, ומניד ראש כלא מאמין למה שקורה, ויוצא.}

ג'ורדן: ייתכן שאת בהכחשה. לכנות אותה "טרגדיה" ו"משהו מסריח" לא עוזר לתינוקת. היא לא אשמה. את לא מוכנה להניק אותה, ואני אומר לך שאת מפסידה בענק. היא לא טרגדיה, היא יפיפייה. תינוקות רבים נולדים שונים, עם תווי פנים ברורים, ולפעמים לא ברורים. יש כאלה שנולדים עם בעיות התפתחות... תסמונת דאון, חירשות או הפרעה כלשהי, את צריכה להודות שהתינוקת יצאה בריאה.

פיונה: אני עכשיו מרגישה כאילו נאנסתי בחלום על ידי גבר שחור!

ג'ורדן: (מחייך) אהה, זה מוזר מה שאת מרגישה.

פיונה: אני פוחדת שהיא תגדל ותחשוב שכל קיומה הוא תוצאה של טעות.

ג'ורדן: איזו טעות?

פיונה: מישהו עשה פה טעות מכוונת.

ג'ורדן: אין פה שום טעות. הלידות אצלנו הן תחת הנחיות ברורות שחל איסור מוחלט לחרוג מהן. כל מי שסוטה, אפילו סטייה קלה, מפוטר מיד.

פיונה: תתחילו לחפש את הסוטה שעשה את הסטייה.

{זהבי נכנס, בלי הסיגריה.}

זהבי: את לא חייבת להסכים, או להגיע לפשרה, אני מסכים אתך, אני מציע שניקח אותה הביתה בינתיים עד שיתבררו לנו...

ג'ורדן: (לזהבי) ...אנחנו בטוחים במאה אחוז בתקינות הלידה. אני יילדתי אותם, בדקתי אותם והגשתי את שניהם לאחיות שעטפו אותם.

זהבי: (לפיונה) אנחנו צריכים לאהוב את התינוקות שלנו באופן שווה, למרות שאחת מהם שונה. את מתעלמת מהעובדה שהיא שלנו!

פיונה: אני לא מאמינה שהיא שלי.

דוקטור, תענה לי בכנות, היו מקרים בעבר שהוחלפו תינוקות?

ג'ורדן: תראי, עכשיו את מרגישה הלם, הכחשה, צער, ואפילו כעס.

פיונה: תענה לי!

ג'ורדן: אני עונה... קבלי את הרגשות האלה, זה בסדר. דברו שניכם עליהן, שתפו אחת את השני בהרהורים, שתפו גם את בני המשפחה, את החברים... ואפילו חשוב לשקול להיעזר בייעוץ פסיכולוגי. אני לגמרי מבין את החרדות שנשים מסוימות חשות לאחר הלידה.

{פיונה הולכת מהרופא.

מכאן, בכל פעם שהרופא מתקרב אליה. פיונה מתחמקת מהרופא. זהבי חסר מנוחה, הולך אחרי הרופא.

ג'ורדן: (מנסה לשכנע אותה) יש הורים שמתאהבים בתינוקות שלהם כבר במבט הראשון...

זהבי: ...אתה רואה? היא מסרבת להודות בזה.

ג'ורדן: ...ויש הורים שגם אם הם חווים דחייה מסוימת, עמוק בפנים הם בכל זאת אוהבים את הקטנטנים שלהם.

פיונה: ואתה, דוקטור, אם אתה אוהב תינוקות, תעשה בחינה מחדש- של מי התינוקת?

ג'ורדן: אנחנו בדקנו ובודקים את עצמינו כל הזמן, ולמקרה שלכם אנחנו מעניקים תשומת לב מיוחדת ועורכים בדיקות דנ"א.

פיונה: יש לכם בעיה ואני לא מוכנה להיות השעיר לעזאזל של בית החולים.

ג'ורדן: בעצם העובדה שאת מגדירה את המצב כבעיה, את הופכת את התינוקת שלך לבעיה והיא לא! היא לא חולה! צבע עור שונה זאת לא מחלה! אני חושב שאתם צריכים להיות מאושרים בזכות התוספת החדשה והמיוחדת למשפחה. היום זה מאוד מקובל, רואים הרבה זוגות.

פיונה: (קוטעת אותו) ...ההבדל הוא שהזוגות האלה מעורבים, אנחנו לא! תמצאו למי היא שייכת.

{פיונה הולכת בכעס למיטה.

ג'ורדן: פיונה, את האימא שלה. (מחכה רגע לתגובה) את רוצה לדבר עם פסיכולוג בית החולים?

- פיונה: אל תעשה ממני פסיכית, אני מודיעה מעכשיו אני משחררת אותה ממני. אולי יולדת שחורה זקוקה לתינוקת שחורה, תנו אותה במתנה, או שתמסרו אותה למשפחה מאמצת.
- זהבי: רגע-רגע אני רוצה להבין מה שקורה פה. את לא מחליטה לבד! אם את רוצה לנטוש אותה...
- פיונה: (קוטעת אותו) כן! אני נוטשת אותה בבית החולים, וזהו!
- ג'ורדן: אם את נוטשת אותה היום, מאוחר יותר תגלי את מלוא היקף הטראומה והסבל שתביאי על עצמך, ובטוח שגם עליה.
- פיונה: הם לא יציבים ופחות אינטליגנטיים... אני לא צריכה תינוקת עם הפרעה גנטית וכל מיני בעיות...
- זהבי: ואת קוראת לעצמך אינטליגנטית? הבורות הזאת שלך משגעת אותי! אם הייתי יודע מלכתחילה שזה מה שאת חושבת על השונה, לא הייתי יורק לכיוון שלך!!!
- פיונה: אף אחד לא יכול לשנות את מה שאני מרגישה. (מתחילה להכות באגרופיה על ביטנה. לרופא) מה שאתה אומר לי... זה שאני, פה, מלוכלכת, פה, בפנים!
- זהבי: (מתפרץ) את פסיכית מבפנים! את מלוכלכת מבפנים ומבחוץ, וגזענית! את שטופת שנאת חינם! מאיפה הראש המעוות הזה שלך מביא את השטויות האלה?! אני מתחיל...
- ג'ורדן: (נכנס לדבריו) ...די, לא צריך...
- זהבי: (ממשיך בלי להקשיב לרופא) אני מתחיל להאמין שהיה לך ניסיון רע כלשהו עם גבר שחור, ולכן את שונאת אותה. קיבלת את מה שמגיע לך!
- ג'ורדן: די, אתם רק מחמירים את...
- זהבי: (ממשיך) ...ביום אחד הפכת את האושר לסבל, והפכת למפלצת מכוערת!
- ג'ורדן: אני מבקש שתירגעו שניכם!
- זהבי: (ממשיך) ...את הופכת את עצמך לנלעגת! את אדם שפל שרוצה להפקיר תינוקת! את בושה לאנושות! גזענית!

{שתיקה קלה.}

- ג'ורדן: (לרגע אחד הוא חסר אונים. מנסה להרגיע) ...אם תתנו לעצמכם ליהנות מהתינוקות שלכם כמו כל הורה חדש, עם הרבה חיבוקים וחום, תצחקו ותשחקו איתם...
- זהבי: דוקטור, על מה אתה מדבר? יש לי אישה שמהפה שלה יוצאת שנה תהומית! יורקת אש כמו דינוזאור. מלוכלכת!
- פיונה: (קמה, ובתקיפות) דוקטור! תסביר לי! אם אני נאמנה לבעלי במאת האחוזים...
- זהבי: (נכנס לדבריה) ...זה מה שאת אומרת! את חושבת שאם את מכחישה בתוקף, אאמין שלא עשית כלום?
- פיונה: (לזהבי) אתה, עם התסכולים שלך, חושב רק על שטויות! זה מה שיש לך בראש החלול.
(לרופא) איך נולדה לי תינוקת בצבע עור שחור?
- זהבי: את יודעת מצוין!
- פיונה: (ממהרת להיכנס לדברי זהבי.) ...אני פניתי אליך?
- זהבי: אני...
- פיונה: (בזעם) אני פניתי אליך?!
- זהבי: אני האבא.
- פיונה: אתה תשתוק!
- ג'ורדן: צבע העור נקבע על ידי גורמים רבים, כולל תנאי סביבה, אקלים. יכול להיות שאחד מכם קיבל בירושה גנים שדילגו על דורות קודמים, ובאים לידי ביטוי עכשיו.
- פיונה: עכשיו אתה מתחכם איתי.
- ג'ורדן: לכן הזמנתי עבורכם בדיקת דנ"א דחופה.
- זהבי: (לרופא) אם זה כמו שאתה אומר, הייתי מצפה שצבע העור של התינוקת יהיה צבע ביניים, גוון שחום ולא שחור כהה.

- ג'ורדן: עורו של כל אדם מסתיר כמות גדולה של וריאציות.
- פיונה: האם אתה מכיר מקרים נוספים בהם להורים לבנים נולדו תינוקות שחורים?
- ג'ורדן: בוודאי... וגם להיפך!
היה מקרה של זוג שחור שביקש טיפול בהפריה חוץ-גופית, ובאותה מרפאה היו זוג לבנים שקיבלו טיפול דומה. בטעות, לא ביצעו בדיקות גנטיות כדי להבטיח שהעוברים הנכונים יושתלו באישה הנכונה, וכך התבלבלו והעוברים הוחלפו. נעשתה טעות, נעשות טעויות. היום אנחנו הרבה יותר זהירים ועורכים בדיקות על הבדיקות, כדי למנוע טעויות.
- פיונה: במקרה שלנו לא מדובר בהפריה.
- ג'ורדן: יכול להיות שהסבא של הסבא של אחד מכם היה שחור.
- פיונה: יכול להיות?! תשובה דמיונית שאני לא מוכנה לקבל.
- { נכנסת רוזמרי. הולכת לקחת את התינוק. }**
- רוזמרי: אביא אותו בעוד שעה...
- (אחרי שהתינוק בידה) את לא מתחרטת בקשר לתינוקת?
- פיונה: לא! אני לא רוצה אותה! ואני לא אניק אותה! שפתיה לא ייגעו בפטמות שלי!
- רוזמרי: (לזהבי. מרגיעה) היא אכלה מהבקבוק.
- { זהבי לא רגוע, כוסס ציפורניים. }**
- זהבי: (לפיונה) את לא קובעת לבד, כלום!
- פיונה: ועוד איך אני קובעת! בשבילי התינוקת מתה בזמן הלידה. בזה אני בטוחה!
- זהבי: זאת טיפשות. (לרוזמרי) תביאי אותה, אני אקח אותה.
- פיונה: היא לא תיכנס לבית שלי!
- זהבי: זה גם הבית שלי! אני אטפל בה.

ג'ורדן: (תופח על כתפו של זהבי) יכול להיות רעיון טוב.

רוזמרי: אני לא אביא את התינוקת לכאן, בוא וקח אותה בעצמך.

ג'ורדן ורוזמרי יוצאים.

זהבי ופיונה עומדים ומביטים אחד בשני לרגע קט.
אור יורד.

תמונה 4

לאחר מספר ימים.

הבמה מחולקת לשני מוקדי התרחשויות:

1. בבית החולים פרוזדור המתנה ליד חדרו של הרופא.

2. חדרו של הרופא.

בפרוזדור יושבים פיונה וזהבי. מתוחים לקראת תוצאות בדיקת הדנ"א.
בחדר ד"ר ג'ורדן מעיין במסמכים.

פרוזדור

זהבי: כך או כך את חייבת להיות חזקה, רק זה יעשה אותך מאושרת בטווח הארוך.

פיונה: אני לא מוכנה להציל את המשפחה בכל מחיר.

זהבי: אני אקבל כל תוצאה.

פיונה: יש כאן טעות.

זהבי: מתוחה?

פיונה: אני חוזרת ואומרת לך, מעולם לא שכבתי עם שחור ולא עם אף אחד אחר.

{שתיקה. לאחר זמן מה ד"ר ג'ורדן מזמין אותם להיכנס.}

ג'ורדן: בבקשה, היכנסו...

חדר הרופא

ג'ורדן: שבו בבקשה.

פיונה: אני מעדיפה לעמוד.

ג'ורדן: כדאי שתשבי, זה יכול לקחת זמן.

- זהבי: היא דרוכה מכדי לשבת.
- ג'ורדן: איך אתם מסתדרים עם התינוקות?
- פיונה: אתה מנסה להרגיז אותי?
- זהבי: הם עם מטפלות.
- ג'ורדן: למה מטפלות?
- זהבי: מטפלת לכל אחד ואחת.
- ג'ורדן: אני מבין... (לזהבי) קשה?
- זהבי: קצת.
- ג'ורדן: ישנים בלילות?
- זהבי: אם לא בלילות משלימים במשך היום.
- ג'ורדן: (פונה לפיונה) ואיך אתם מסתדרים ביניכם?
- {פיונה לא עונה.}**
- זהבי: לפעמים היא מעירה הערות עוקצניות...
עזוב, זה לא חשוב... ניסיתי הכול כדי לגרום לה להבין שזאת
התינוקת שלנו, שום דבר, לא הצלחתי לשנות את דעתה. לכן
סיכמנו שנחכה לתשובות. ועדיין מקווה שהן יתיישרו עם דעתה.
- פיונה: (חסרת סבלנות) אל תדבר בשמי!
(לרופא) אולי ניגש לתוצאות הבדיקות!?
- ג'ורדן: תיכף, (לזהבי) איך אתה מסתדר עם התינוקת? אתה אוהב אותה.
- זהבי: מיוחדת.
- ג'ורדן: אהה... תשמע זהבי, אתה תקבל אותה בכל מצב?
- זהבי: כן, בהחלט.
- ג'ורדן: כל תוצאה?
- זהבי: באופן מוחלט.

- ג'ורדן: יפה... אם ככה... (עומד לעיין במסמכים שלפניו)
- זהבי: אני מאמין שהיא הבת שלנו למרות שפיונה הכניסה לראש שהתינוקת מתה בשעת הלידה ושאתם מעלימים ממנה את המידע הזה.
- ג'ורדן: אי אפשר להעלים מידע כזה, אסור. זה פשע שהעונש שלו שנים בכלא ושלילת רישיון. מצדי, אתם יכולים לקחת את תוצאות בדיקות הדנ"א, לרופא מומחה אחר, ולקבל חוות דעת נוספת.
- זהבי: (לפיונה) אמרתי לך שאי אפשר להעלים היום תינוקות.
- ג'ורדן: פיונה, ואיך התינוק?
- פיונה: בוכה כל הזמן.
- (בתקיפות לרופא) מה הסיפור שלך? מה כל ההתעניינות הזאת!?
- ג'ורדן: בית החולים מתעניין בכם בגלל המצב הנדיר שלכם.
- {זהבי מוציא תמונות ומראה בגאווה.
פיונה עושה תנועה של חוסר סבלנות.}**
- ג'ורדן: או... יש תמונות... (מעיין בתמונות) תווי הפנים שלהם תחדדו... (לפיונה) את רואה אותה מדי פעם?
- פיונה: משתדלת שלא.
- ג'ורדן: את לא סקרנית?
- {פיונה חסרת סבלנות. שותקת.}**
- זהבי: אפילו לא מבט. ולמען שלום בית, אני מתריע לפני שאני עובר לידה ומכסה את התינוקת...
- פיונה: (קוטעת אותו. בכעס) יש ביננו תורניות לשימוש באמבטיות, ובסלון.
- ג'ורדן: (מעיין בתמונות) אני רואה שהתינוקת נראית יותר גדולה למרות שהבן יצא ראשון ושקל יותר... העיניים בצבע...
- זהבי: (מנסה לעורר התרגשות אצל פיונה) בצבע אגוז, ושיער בהיר, מקורזל בסגנון אפריקאי. זה באמת מצחיק. כאשר רואים אותה בפעם הראשונה לא מבינים מאיפה הגיעו כל הצבעים היפים האלה.

- פיונה: (ממלמלת) נבואה, חזון, משאלה, תקווה לא יעזרו לנו.
- ג'ורדן: מה אמרת?
- פיונה: כלום, תגיע כבר לתוצאות!
- ג'ורדן: (מעיין במסמכים ופונה לזהבי) מה שבטוח שאין פה בגידה! אתה יכול להירגע. התינוקת של שניכם במאת האחוזים.
- פיונה: אין סטייה?
- ג'ורדן: אפסית.
- פיונה: אפסית!?
- זהבי: אל תתחילי שוב!
- ג'ורדן: לפי הבדיקה, כפי שסברתי, וצדקתי. היה בן משפחה שחור. בין הגנים שקובעים תכונות תורשתיות, רק חלק זעיר קשור לצבע העור, ובמקרה הזה הגן היה דומיננטי.
- פיונה יקרת, זה בא מהצד שלך, ללא שום ספק!
- פיונה: (בתימהון) מה?!!!
- ג'ורדן: ממך היא קיבלה את הצבע.
- פיונה: (המומה) ממני!?
- זהבי: לא ממני?
- ג'ורדן: לא.
- זהבי: אז אין שאלה של בגידה.
- ג'ורדן: אמרתי שבפרוש שאין!
- פיונה: איך?
- ג'ורדן: היא של שניכם.
- פיונה: (בזעקה) איך... איך... איך...!
- ג'ורדן: אחד מאבות אבותיך היה שחור וכמה דורות נשאו את הגן בלי שיבוא לידי ביטוי ועכשיו התעורר אצלך.

{פיונה פתאום מתנפלת על הרופא, מחטיפה באגרופיה, זורקת עליו חפצים. זהבי מנסה לתפוש אותה ולעצור בעדה.}

ג'ורדן: (זועק לעזרה תוך כדי מנוסה) רוזמרי... כנסי אליי!...

פיונה: בית חולים מזוין!...

ג'ורדן: זהבי, תשלוט באשתך...

פיונה: רמאים, שקרנים...

זהבי: מה קורא לך?! תירגעי!

{רוזמרי נכנסת עם מזרק גדול בידה.}

רוזמרי: (בקול מאיים. מציגה את המזרק) פיונה! את רוצה שאני אזריק לך דבר כזה?

פיונה: לא, אל תעשו לי את זה...

רוזמרי: תחזיקו אותה!

{פיונה מתחמקת ונאבקת בשעה שהרופא וזהבי מנסים לתפוס אותה ולא מצליחים.}

פיונה: בבקשה, לא...

רוזמרי: (פוקדת) תירגעי!

פיונה: (לזהבי בתחנונים) אל תרשה להם להזריק לי.

זהבי: אז הפסיקי להשתולל!

ג'ורדן: (לרוזמרי) חכי עם זה... תישארי כאן, עם המזרק.

{רוזמרי עומדת דרוכה עם המזרק בידה.}

ג'ורדן: (לזהבי) ככה זה כל הזמן?

זהבי: מאז הלידה נעשתה רגישה מדי. כעסים לא ברורים.

פיונה: אני לא יודעת מה ניכנס בי, מצטערת.

ג'ורדן: (לפיונה) את מקבלת עזרה מהמשפחה?

{פיונה מנידה את ראש לשלילה.}

- זהבי: לא, וזה לא עוזר לה. להפך, זה מדכא אותה עוד יותר.
- פיונה: (לרופא) תגיד לה להוריד את המזרק.
- רוזמרי: נרגעת?
- פיונה: כן.
- ג'ורדן: (מסמן לרוזמרי להוריד אותו) זה בסדר.
(לזוג) אתם יוצאים קצת לטייל, להתאוורר?
- זהבי: אני עובד כמאבטח במשמרות, ורוב הזמן אנחנו סגורים בבית.
- ג'ורדן: מאבטח?
- זהבי: לשמחתי בעבודה מתחשבים בי מאוד.
- ג'ורדן: פיונה, אני רוצה לרשום לך כדורים, הם ייצבו אותך מבחינה רגשית רק...
- פיונה: (בבכי חנוק) לא רוצה שום כדורים.
- ג'ורדן: לתקופה קצרה מאוד.
- פיונה: אני רואה שאתם עדיין לא תופסים, אני לא אקבל אותה! תמיד אעדיף את התינוק על פניה!
- זהבי: בסדר, תעדיפי את אחיה, העיקר שתקבלי אותה.
- פיונה: אתייחס אליה כמו אל... לא רוצה אפילו לחשוב על זה.
- ג'ורדן: את הולכת זקופה מול סופה. לפעמים בחיים צריך לדעת מתי להתכופף ולתת לסופה לחלוף מעליך.
- פיונה: (לאחר שתיקה קלה.) דוקטור, אתה חושב שהתינוקות האלה, כשיגדלו ויביאו ילדים. כלומר, יש חשש שההיסטוריה תחזור על עצמה?
- ג'ורדן: העתיד הזה רחוק ואין לדעת איך יהיו הלידות והטיפולים העתידיים.
- פיונה: איך נפלתי לתוך הדרמה הזאת.

זהבי: לפעמים התינוקת מסרבת לאכול את התחליפים, ואני מתחנן תני לה קצת חלב, והיא מסרבת בתוקף.

רוזמרי: את יכולה לשאוב את החלב לבקבוק.

זהבי: זה בדיוק מה שאמרת לי, ומה היא ענתה לי?

פיונה: אני לא פרה!

רוזמרי: חשוב להאכיל אותם כל שלוש שעות, אפילו פחות. ההתפתחות שלה תלויה בזה... אל תקבלי אותה, לפחות תניקי אותה. קשה לך לראות אותה? תכסי לך את העיניים במטפחת, ותחשבי שאת מניקה את התינוק.

פיונה: אני לא מרגישה נוח להתקרב אליה. (לעצמה) הייתה לי הרגשה שהלידה הזאת תהיה מוזרה.

ג'ורדן: (שומע אותה) כל לידה היא אחרת.

זהבי: מה שיפה בתאומים זה השוני ביניהם, לאחד יש עיניים ירוקות, לשנייה כהות, לאחת יש שיער מתולתל בהיר, ולשני גלי...

רוזמרי: כי אף פעם לא יודעים מה יתקבל עם ילדים מעורבים.

פיונה: (בחוסר מנוחה) לא מדובר בילדים מעורבים! אני מרגישה שהתינוקת והמראה שלה לא שייכים לי. היא הייתה זרה בתוכי והפכה למקור תסכול ובלבול. קשה לי להגיב בצורה הולמת לצרכים שלה.

ג'ורדן: את צריכה להבין, היחסים ביניכם חייבים להיות הדדיים כי הם משפיעים על התפתחותה והתנהגותה של התינוקת בעתיד. ואל תשכחי שאחיה יחיה ויגדל איתה.

{ג'ורדן רומז לרוזמרי לצאת עם פיונה לפרוזדור, ונשאר עם זהבי.}

רוזמרי: פיונה בואי, אני רוצה לדבר אתך מחוץ לחדר.

{פיונה מסתכלת על המזרק שבידה של רוזמרי.}

רוזמרי: הבנתי... (מניחה את המזרק על שולחנו של הרופא).

יוצאות.

תמונות: 5-6

שתי תמונות הבאות הן קצרות ומתמזגות אחת בתוך השנייה.

1. פרזדור בית החולים

2. חדר הרופא

חדר רופא. ג'ורדן כותב מרשם.

זהבי: אני מנסה למצוא מינקת לקנות לה חלב אם. אתה מכיר מישהו?

ג'ורדן: אני לא מוכן להתערב, יש הרבה תחליפים. תנסה להחליף עד שתמצא. האחות תנסה בכול זאת לשכנע אותה. היא סובלת מדיכאון לאחר לידה, ככל הנראה עקב מתח, גנטיקה והשינויים ההורמונליים העצומים שממשיכים להתרחש גם אחרי הלידה.

{שתיקה קלה, זהבי מהנהן ומהרהר.}

פרזדור.

רוזמרי: יש הרבה אירועים שליליים בחיים שמשפיעים על יולדות במיוחד. למזלנו יש מגוון רחב של שירותים חברתיים שיכולים לעזור. את חייבת להיות גאה בתינוקות. (בוחנת אותה) את מקשיבה לי?

{שתיקה קלה, פיונה מהנהנת תוך כדי הרהור.}

חדר רופא.

זהבי: מחלת נפש?

ג'ורדן: זה דיכאון והוא אמתי. לידה ראשונה והגוף עובר שינויים גדולים. (מוסר לזהבי מרשם ושקית קטנה עם כדורים)

פרזדור.

פיונה: קשה לי להאמין שאני ילדתי אותה, קשה לי לקבל אותה. (קמה) מצטערת, היא לא חלק ממני (הולכת).

רוזמרי: פיונה, תקשיבי רגע.

{פיונה עוצרת.}

חדר רופא.

ג'ורדן: המרשם לחודש, (מגיש לזהבי שקית תרופות) ופה יש מספר כדורים שיספיקו לימים הקרובים. תקפיד שתיקח שלוש פעמים ביום. המשך הטיפול הוא דרך רופא המשפחה.

זהבי: היא לא תיקח.

ג'ורדן: תמצא דרך יצירתית. (קורץ)

פרוזדור.

רוזמרי: ככה זה בהתחלה. אולי כדאי לקחת מטפלת קבועה לחודשים הקרובים.

פיונה: זהבי הביא מטפלות לחודשים הקרובים. ועדיין אני לא רוצה שום קשר איתה.

חדר רופא.

זהבי: תגיד דוקטור, אם זה התעורר אצלה זה יכול לעבור גם לדור הבא?

ג'ורדן: אני אומר לך בזהירות, אלה גנים שחורים רדומים ועברו מוטציה גנטית ייחודית, אני אומר שזה ייתכן...
עד אז... וכפי שאמרתי, שיש עוד הרבה זמן, וברפואה עוד יחולו שינויים משמעותיים ונקווה שהדעות ישתנו.

פרוזדור.

רוזמרי: היום הכול מקובל ושום דבר לא יראה מוזר. זה רק מראה בדרך זו או אחרת, כולנו מעורבים.

פיונה: כן, הרופא אמר את זה כבר.

זהבי ניפרד מהרופא ומצטרף לפיונה. מודים לרוזמרי ויוצאים. אור יורד.

תמונה 7

אחרי מספר ימים.

המקום: סלון ביתם של פיונה וזהבי.

בצד, רצועת ווילון לבן ושקוף שדרכו רואים חדר, ובחדר ניצב לול/מיטת תינוקות. פיונה נכנסת לסלון עם שני התינוקות בזרועותיה כשהיא מניקה אותם ביחד, לכל אחד פטמה.

מסתובבת איתם בגאווה בסלון, ואחר כך הולכת אל מאחורי הווילון, מנשקת את שניהם ומשכיבה אותם. מביטה בהם לרגע.

נוטלת סכין שהניחה מראש במקום. דוקרת את התאומים למוות.

זורקת את הסכין לתוך הלול/המיטה, וחוזרת לסלון.

תמונה 8

אחרי זמן מה, ניכנס זהבי לבוש בגדים של איש ביטחון.

זהבי: (במצב רוח טוב.) תראי מה קניתי לך!...
(מציג בפניה תחתונים) חשבתי שאם יתחשק לך לחזור להיות ספונטנית כמו פעם, עם תחתונים סקסיים כדי שתרגישי שוב את יופי גופך.

פיונה: אני לא צריכה את החנופה הזאת שלך, אני צריכה ספייס במערכת היחסים שלנו.

זהבי: בגלל זה את מפנה גב גם למשפחה?

פיונה: אני לא מתרגשת מהמשפחה.

זהבי: היום זו תקופה אחרת, אני מבין שאת לא רוצה שדפוס שלילי יחזור על עצמו, בסופו של דבר, את חייבת להתייחס גם לתינוקת. את מתעלמת ממנה לחלוטין.

פיונה: היום התייחסתי אליה.

זהבי: (מאושר) פנטסטי!

פיונה: אני חושבת שתצטרך לעזוב אותי בשקט.

זהבי: רגע... שקט כאן... שניהם ישנים?

פיונה: נחים בלול/במיטה אחת.

זהבי: וואו, יפה פיונה! איך היה לך איתם כל היום?

פיונה: היה שמח, התוצאות היו טובות.

זהבי: בכו הרבה?

פיונה: הרגשתי עצובה ומפוחדת... והנקתי אותם...

זהבי: (בהפתעה גדולה) מה? את שניהם?!
(מאושר תופס את הראש) אני לא מאמין!

פיונה: כן, ביחד, כמו שתמיד חלמתי.

זהבי: אני ממש גאה בך!

{זהבי מתקרב לחבק אותה. פיונה אדישה.}

פיונה: אחר כך השכבתי אותם בלול... נישקתי אותם...
ביקשתי מהם סליחה... והרגתי אותם.

זהבי: (בשוק) מה אמרת?!!!

פיונה: רצחתי אם שניהם.

**{זהבי רץ לחדר, רואה את הטרגדיה מולו, ואינו יכול לזעוק את
הכאב. חוזר לסלון.}**

פיונה: לפני זה צלצלתי למשטרה והודעתי שאני רוצחת את התינוקות.

זהבי: (בשנאה תהומית) אם את מסוגלת לפגוע בתינוקות שלנו חסרי
הישע... זה כבר דוחף אותי אל מעבר לקצה...

{זהבי שולף אקדח ויורה בפיונה.

אחר כך מכוון את האקדח לרקתו... ומתחיל

לדקלם את השיר. בהמשך נשמע רק את קולו מדקלם ברקע.}

זהבי: (כשהאקדח צמוד לרקתו.)

חֵלוֹם, שְׁלֵא הַתְּגַשִּׁים,

כְּמוֹ תִּינוּקוֹת שְׁלֵא נוֹלְדוּ.

סְלִיחָה עַל הָעֵלְבוֹן.

לֹא יְהִי בְּכִי וּצְחֹק

לֹא יַחְגְּגוּ בְּרֹבֵת מְצִיָּה.

אֲנִי מְחַבֵּק, מִגֵּן עַל הַשְּׁנָה שְׁלָכְם.

הַלֵּב זֹעֵק זַעֲקַת אָב בּוֹדֵד.

שָׁם נְנוּחַ כְּלָנוּ בְּשִׁלְוָה,

שָׁם נְרִיחַ אֶת נִיחוּחַ הַפְּרָחִים.

גְּדֻלְתָּם. כָּבֵר יְכוּלִים לְרוּץ...
אַתֶּם כָּבֵר לֹא יְלָדִים.

הָאוֹר הַבָּא? בָּא מְשֶׁם? מְשֶׁם?...

זהבי: (עדיין עם האקדח צמוד לרקתו.) כל כך קל לרצוח תינוקות.

סירנות של המשטרה ושל אמבולנס מתקרבות לבית.